

ВПЛИВ МАНЕРИ ДЖАЗОВОГО СПІВУ НА ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОГО ВОКАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

Цеховалова А. О.

здобувач вищої освіти факультету мистецтва і дизайну

Міжнародний гуманітарний університет

*Науковий керівник: **Каплун Т. М.***

кандидат мистецтвознавства, доцент,

завідувачка кафедри музичного мистецтва та звукорежисури

Міжнародний гуманітарний університет

м. Одеса, Україна

Багатьох людей вразили характеристики джазового співу: чарівне фразування, м'яке вібрато та емоційні голоси надали популярному співу багато ресурсів, які часто також переносяться на інші жанри музики.

Неможливо говорити про походження джазу, не згадавши про блюз. Розвиток жанру блюз має велике значення для розвитку джазу, оскільки джаз розвинув багато власних стилістичних елементів з блюзу.

Музика блюзу має елементи африканської музики (мелодія та ритм) у поєднанні з емоційною насиченістю смутку та меланхолії. Під час еволюції блюзової музики була розроблена нова гамма, яка ще не була знайома західній музиці: «блюзова» гамма. Крім того, спілкування між рабами за допомогою співу та голосових плачів було основою емоційної глибини та інтенсивності, які настільки характерні для блюзової музики та які пізніше можна знайти в джазі.

Коли рабство було покінчено, блюз продовжував розвиватися таким, яким ми його знаємо сьогодні [3, с. 108].

Деякі елементи, які можуть з'явитися в блюзовому співі:

- Наголошування слів.
- Додавання гарчання, стогонів, криків і вимовлених слів до їх співаних мелодій.
- Спів трохи поза тактом.
- Імпровізація з висотою та динамікою.
- «Синя» нота (№ 4).
- Зверніть увагу на вигини.
- Сильна експресія.
- Надмірна артикуляція тексту пісні.
- Ритмічне фразування.
- Розмовне фразування.

Свінг-музика виникла на початку 20-го століття. Цей стиль музики містив елементи блюзу, регтайму та духових оркестрів. Свінгова музика та її характерне ритмічне відчуття пізніше вплинуть на джазову музику.

Деякі вокальні елементи, які можуть з'являтися в свінг-музиці

- Ритмічна імпровізація.
- Вібрато.
- Розмовна доставка.

Біг-бенди з'явилися в 30–40-х роках. Співаки, які сяяли з ними, включають Френка Сінатру та Еллу Фіцджеральд [3, с. 110].

На початку скат народжувався співаками, які імітували різні елементи оркестру, такі як труба чи саксофон. Скат – це форма вокальної імпровізації, яка наближає спів до використання як музичного інструменту, оскільки в скаті не використовуються повні слова.

Протягом 50-х і до 60-х років джазові вокалісти розвивали складніші імпровізаційні елементи у своєму співі.

Елементи джазового співу розвивалися протягом багатьох десятиліть і через різні музичні жанри, які, можна сказати, еволюціонували з блюзової музики.

Я б сказав, що моїм улюбленим елементом джазового співу є свобода фразування, яку мають співаки. Таку свободу можна знайти лише тоді, коли досягнуто певного рівня володіння ритмом [1, с. 227].

Крім хронометражу та фразування, наступною необхідною навичкою є вміння імпровізувати. Насправді, імпровізація є абсолютно необхідною, якщо ви хочете мати хоч якийсь шанс, беручись до джазового співу. «Перший крок – це гра з ритмом. Крок другий – гра з мелодією, а крок третій – скат». Ми вже розглядали ритм у нашому розділі про синхронізацію, тож тепер розглянемо другий крок: гра з мелодією.

Третім кроком імпровізації є скетт, тобто повне відмовлення від тексту та гра з голосовими звуками. «Скаттинг не обов'язковий. Це не для всіх, і не всі великі джазові вокалісти робили або роблять це. Скет навіть не виник із джазового вокалу. Він прийшов від трубача Дізі Гіллеспі, який, коли наставав момент, іноді просто «скатував» замість соло. Існує прямий зв'язок між розсіюванням вокалу та розсіюванням труби чи саксофона, оскільки ви, по суті, імітуєте сольний мідний духовий інструмент, коли ви виконуєте скат, тому це дійсно гарна ідея вивчати соло на трубі чи саксофоні, якщо ви хочете навчитися скатувати. Наприклад, послухайте трубача Чета Бейкера. Його соло легко співати, якщо ви їх вивчите [2, с. 60].

Сучасні звуки вокалу є основними звуками сучасної поп-, рок- та соул-музики. У той час як джазовий спів м'якший, ніж вищезазначений, а класичний спів має інше використання резонансу, сучасні стилі співу часто мають потужні середні частоти. Коли Вітні Х'юстон випустила свій

перший компакт-диск у 1985 році, усі були вражені її незвичайним і потужним поп/госпел звучанням. До того часу голосно співати високим голосом не було справою.

Сьогодні багато інших співачок, таких як Крістіна Агілера, Демі Ловато, Мерайя Кері та Бейонсе, мають потужний звук у всьому діапазоні, співаючи дуже високо, не обов'язково використовуючи голос фальцетом. Потужне звучання стало своєрідним візитом сучасних стилів, і я не кажу, що кожна поп- і соул-мелодія потужна і гучна, це, звичайно, відмінність. Глядачі сприймають сильний середній і високий грудний голос як дуже хвилюючий і емоційний. Але не забувайте, що не кожен співак має для цього голос. Це, як завжди, справа практики, техніки, підтримки дихання та анатомії.

Література:

1. Madura P. Getting Started with Vocal Improvisation. *Amazon's Book Store*, 29–65. 1999.
2. Holden. Ella Fitzgerald's Playfulness Ripens with Time's Passage. This citation refers to the reprint in Leslie Gourse, *The Ella Fitzgerald Companion : Seven decades of commentary*. 1988, 162–198.
3. Spredling D. & Binek J. *Jazz singing: Developing Artistry and Authenticity*. 2007, 148 p.